

размежеванию, общаться напрямую с представителями общин, а в случае с мигрантами – проверять законность и правомерность их нахождения на территории страны. Правоохранительные органы должны четко выполнять свои обязанности и быть неподкупными. Человек легально или нелегально находящийся в стране может совершить преступление и не понести за это наказание, договорившись с полицией, а это опять же раздражает местное население и они, не веря в силу закона, начинают бороться своими методами.

Особое внимание стоит уделить воспитания молодежи. Молодежь легко поддается на провокации и призыв к насильственным действиям. Нужно больше работать с ней и проводить профилактические беседы в учебных заведениях, в спортивных кружках и в семьях. Также средства массовой информации должны честно и без искажений информировать людей. Случается, что СМИ выдают бытовые конфликты, которые бывают в любой среде, в конфликт на национальной или этнической почве, тем самым провоцируя дальнейшее усиление недопонимания и недоверия между людьми различных национальностей.

Роль государства должна быть четкой, ясной и чрезвычайно ответственной. Государственная политика в этом вопросе обязана быть направлена на повышение терпимости, толерантности и культуры у общества и разъяснение самобытности каждого народа, при этом, давая возможность каждому народу на самовыражение. Государство должно защитить межнациональный мир, а значит и единство общества.

На примере таких стран как Швеция, Норвегия, Швейцария, мы видим, что можно успешно жить и сосуществовать разным народам во благо общего мира и развития. В этих странах у населения высокие нравственные ценности, они воспитаны на принципах толерантности, терпимости и взаимоуважения. Они сумели интегрировать и ассимилировать в себе черты и традиции многих народов, позаимствовав у каждого народа его достоинства. Процесс глобализации идет быстрыми темпами, растет туризм, страны имеют прозрачные границы, и серьезные торгово-экономические отношения, и в таком мире национализм не приемлем.

Мы все в большей мере зависим друг от друга и нам необходимо учиться жить мирно, вместе, и при взаимном уважении. Мы обязаны помнить, что дом разделенный устоять не может, а мы живем в одном доме.

Каждая нация дополняет друг друга, делая наш мир лучше и интереснее. В этом и есть наше общее богатство. Все наши усилия должны быть направлены во благо всего человечества.

*Орлова А.
НТУ «ХП»*

АНТИКОРУПЦІЙНЕ ЗАКОНОДАВСТВО В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Однією з проблем українського суспільства є корупція. Корупція становить загрозу для суспільного прогресу, демократії, суспільної безпеки.

7 квітня 2011 р. Верховною Радою України був прийнятий Закон України «Про засади запобігання і протидії корупції», що ознаменувало новий етап розвитку законодавства у боротьбі з корупцією. Однак на даний час закон не є

досконалим та не повністю узгодженим із нормами кримінального та адміністративного законодавства.

Під корупцією розуміють – використання особою наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей. З огляду на це визначення суттєвої зміни підходів у розумінні сутті цього явища порівняно із попереднім законом не відбулося.

У багатьох органах виконавчої влади на підставі закону створені підрозділи запобігання корупції, але ефективної діяльності цих підрозділів досі не налагоджено, що пов'язано з певними причинами.

Після прийняття Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» відбувся значний прогрес у сфері законодавчого регулювання протидії та запобігання корупції в Україні. По-перше, було прийнято Національну антикорупційну стратегію на 2011–2015 рр., схвалено Указом Президента України. По-друге прийнято на розвиток її положень «Державну програму щодо запобігання і протидії корупції на 2011–2015 роки».

Прийняття двох наказів у сфері координації боротьби з корупцією, зокрема наказу «Про організацію діяльності органів прокуратури у сфері запобігання і протидії корупції» та наказу «Про координацію діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції» стало результатом того, що Генеральна прокуратура України підтвердила свій статус основного державного органу, що здійснює координацію правоохоронних органів у боротьбі із корупцією.

Подальшим кроком стало затвердження «Положення про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією», яке визначило напрями та форми координації правоохоронних органів у боротьбі із корупцією.

За результатами звіту про результату проведення заходів щодо запобігання і протидії корупції у 2012 році органами внутрішніх справ складено протоколи про адміністративні корупційні правопорушення щодо 605 осіб, органами Служби безпеки України – щодо 769 осіб, органами державної податкової служби у – щодо 92 осіб, органами військової служби правопорядку у збройних силах – щодо 50 осіб. За результатами направлених до суду протоколів про адміністративні корупційні правопорушення до відповідальності притягнуто 1987 осіб, на яких накладено штрафи на загальну суму 2 104 066 грн.